(המשך מעמוד 15)

השגריר ואשתו יושבים באוהל המיזרחי, שותים קפה, מביטים בכמה מעובדי כפר־הנופש, המשחקים ברומינו.

האוהל המיזרחי יפהפה. זהו אוהל גדול ובו שטיחים, שולחנות קטנים, מיזרונים וקישוטים מיזרחיים. גם בנביעות ניסו להקים אוהל כזה, אולם הגירסה הישראלית לתפנוקי־המיזרח היתה עלובה ומגוחכת.

סמוך לאוהל המיזרחי — הבר. לב־ליבה של נביעות, עורק חייה החשוב ביותר. הכל קרה בבר. כאן שתינו והתאהבנו ונפגשנו ונפרדנו ופיטפטנו ושתקנו.

המצרים הרחיבו את הבר לכיוון הים. את השולחנות השחורים, הנמוכים, כיסו במפות משובצות. הכסאות היש־ראלים עדיין שם, שמורים היטב. כ־נראה הודות לאלון עימנואל, מנהל כפר־הנופש, שלא הרשה לאיש לפשוט רגליים על הכסאות. „צריך לשמור עליהם, שיחזיקו מעמד כמה שיותר," הוא נהג לומר. והם מחזיקים מעמד.

הבר ריק. המנהל והעובדים אומרים כי הגעתי בתקופה מתה, שאינה מש־קפת את מה שקורה כאן בדרך־כלל. אולם כולם מודים כי 127 חדרי המלון סובלים משיעמום כללי כמעט תמיד.

התיירים הזרים מעדיפים את שארם־אל־שייח', שהיא יקרה יותר, אולם מפו־ארת ותוססת. המצרים, שרובם אינם חובבי־ים או עשירים מופלגים, נרתעים מהמרחק הרב, וממחיריו היקרים, לג־ביהם, של המלון. והישראלים מצאו להם אתרי־נופש אחרים.

מצרים אחדים וכמה תיירים אירו־פים התארחו בכפר־הנופש בימי שהותי שם.

פואד רמזי מקאהיר, איש־שיווק ב־חברה אמריקאית, אומר שהוא מאוהב בנואיבה. בראשונה התארח במלון חר־רשים סתורים אחרי הפינוי, ומיד התאהב בשקט המידברי הזה, שהוא שונה כל־כך מהרעש של קאהיר.

זו הפעם הראשונה שהוא מדבר עם ישראלים, הוא אומר, „ואני מאוד מק־ווה שתיהנו כאן, מהמלון המצרי הזה," הוא מוסיף כמארח טוב.

ואני מתפוצצת. רגע, רמזי, אתה טועה: לא די בזה שאתה יושב בבר בדיוק במקום שהיה אהוב עלי, שהיה שלי, אז אתה עוד מעז לרמוז לי שאני כאן אורחת, ואתה מארח?

כמובן שאני טועה, ולא רמזי. אולם השיחה בינינו קשה לי, גם מפני שרמזי לא מפסיק לשאול אם העם הישראלי שלם עם השלום הזה, ואני אומרת לו שוב ושוב שלמען השלום היה כדאי לוותר על סיני, ושלום זה דבר חשוב.

ובאותו רגע ממש הלב שלי בוכה. רק נביעות חשובה, הוא צורח לי בפנים, כמו יצר רע וטיפש.

כמו רמזי, גם מגדי ערף, בעל מיפ־על־לתחתונים מאלכסנדריה, נהנה ב־נואיבה מהשקט. זו לו הפעם הראשונה שהוא מבקר במקום. את שארם־אל־שייח' אהב יותר, אבל גם נואיבה נעי־מה. השמש והשקט, הוא אומר, בגללם אחזור לכאן שוב.

ולסיום, הדבר הכי מוזר שמצאתי ב־נואיבה: מיסגד. ליד המוסך, סמוך ל־מישרדים, מיסגד קטן. שלוש פעמים ביום קורא המואזין למאמינים, והם באים ומתפללים.

אלמלא ראיתי במו עיני, לא הייתי מאמינה. כאילו שבנו בית־כנסת במרכ־זו של מועדון־לילה.

המיסגד בכפר־הנופש
כמו בית־כנסת במועדון־לילה

שלט לפני נביעות*
אופירה עדיין קיימת

המאוהבים: משוגעים אחרים

ב**ספר־הפרידה** מנביעות הם כונו „טיפוסים שהמידבר הזה זרם ב־עורקיהם. בלעדי כל אלה, נביעות ל־עולם לא היתה מה שהיתה."

ישראלים וזרים, מעטים ולוהטים, שהתאהבו בנביעות ושגרו שם במשך שנים ארוכות. איתן, ואסף, ואשר החר־בש, והיינץ, וגיל, ומויירה, ורובי. אנ־שים מלוחים ושחומי־שמש, צמודים אל נביעות בקשר סימביוטי, בלתי־מתפ־שר.

גם עכשיו יש כמה כאלה. מגדי עבד־אל־רחמן, למשל. שבע שנים הוא עובד בבר של נואיבה. בחור צעיר וחיי־כן, בן 31, מקאהיר.

„אני לא יכול לחיות בשום מקום. רק כאן," הוא אומר, „קאהיר רועשת, ופה שקט, ויש ים ושמש: אני אוהב את המקום הזה.

„יש לי ארוסה בקאהיר. גם אחרי החתונה אגור כאן. אבנה לי בית משלי, ואשתי תצטרך לבוא אחרי, לכאן."

עוד אחד מהמורעלים האלה הוא עימאד אל־מואזין, מדריך־תיירים קא־הירי, אף הוא גר בנואיבה זה שבע שנים. „מי שמכיר את קאהיר יודע מה ההבדל בין נואיבה לקאהיר. כאן שקט ונעים," והוא מחייך בדיוק כמו המ־כורים הישראלים.

יש לי חשק לחבק את מגדי עבד־אל־רחמן ואת עימאד אל־מואזין. אני מר־גישה שהם קרובים אלי ומבינים אותי יותר טוב מהחברים הכי קרובים. כי יש לנו משהו משותף: האהבה המוטרפת הזו לנביעות, או נואיבה — לא משנה איך תקראו לה.

בשבוע הבא תדווח שרה לי־בוביץ על המושב, תחנת־ה־דלק, הבדואים ונואיבה־סיטי.

* *השלט המצרי, האומר „קפטריה — בזאר", הותקן מעל לשלט הישראלי שנשאר על כנו, והאומר: „תחנת־דלק אחרונה לפני אופירה."*

הגבול: כמה זה עולה

חמעבר במסוף המצרי איטי וביורוקרטי. בכניסה למצריים: שעה וחצי של מילוי טפסים שונים, והתרוצצות ממישרד ל־מישרד. ביציאת: תחליך דומה, אך קצר יותר. חצי שעה, בסך־הכל.

כמה עולה המעבר בגבול לשני אנשים ולמכונית?

- **29 שקלים – אגרת תושב־יוצא במסוף הישראלי.**
- **7 שקלים – תרגום רש־יון־הנהיגה לאנגלית.**
- **14.5 לירות מצריות – ביטוח־מכונית.**
- **14 לירות מצריות – מכס.**
- **24 לירות מצריות – מס גבול.**
- **7 לירות מצריות – כניסת־רכב.**

כשחוזרים, משלמים עוד 12.5 לירות מצריות.

בסך־הכל: 72 לירות מצריות ו־36 שקלים.

לירה מצרית היא, בשער־החליפין הרשמי, קצת פחות מש"ח.

גמילה מסמים!

ללא תחליפי סם

בשיטה חדשנית — שיטת מלגם
המופעלת ע"י מומחים מישראל וארה"ב

טיפול דיסקרטי — תנאי תשלום נוחים

לפרטים: 03-7521661/2

מאל"ר

מרכז ארצי ליעוץ וטיפול רפואי בע"מ
רח' אלנבי 14 תל־אביב טל: 03-5101144 (רב־קווי)

רפואה בלי עקלתון אחרים - רפואה עתידית!

המרכז מלא בכל המלאים בשיטת קיבלעות שתן מקובלות ע"י רופאים ומרכזים ומלאים בארץ.
(בין השאר - כח האמצע, שלג, הפנים, אקופנקטורה, הפנטיזה, האמצעה וקו לוגל)

המרכז מלאים בהלוהה ב: מחלות הלבבות בקרבת (הסטלה),
דרכים עתיקות ואבנים מסתרות,
לחצים והשלות הדרגתיות ופרקטיות,
מחלות שלא הלכו הדרכים,
רעת־יתר (הסרה־דרגים),
כאבי־ראש,
הפרת מין
שלות ע"ל.

המאמר ידון לקבל חומר־דעת נוספת ועזרה לאבי דרכי הטיפול הרפואי בעזרו והמוה.

מאל"ר בע"מ, אלנבי 14 תל־אביב, טל: 03-5101144 (רב־קווי)

מירי רותם

פראפסיכולוגית

אסטרולוגית

חיזוי העתיד
בצורה מדוייקת ומדהימה
★ עזרה והתאמת
בני זוג – 60 ש"ח
03-457434

תיקים לאיטלקים

תיקי פליק מיועדים לסטודנטים, לארכיטק־טים ולכל אדם הנושא עימו מיסמכים בכל גודל.

אחר הצלחתם בארץ, הציגה אותם, לאחרונה, חברת ס.פ.ל. מקיבוץ מבוא־חמה, המייצרת את תיקי פליק, בתערוכת צ'ביקר במילאנו, בתוצאה מעודדת ביותר: נתקבלו הזמנות מאיטליה לתיקי פליק ביותר מ־100 אלף דולר.

איטליה, מולדת העיצוב, יודעת להעריך את איכותם הגבוהה של התיקים מן הקיבוץ.